

A moje trzewiki były takie lekkie
 Jak dusze niewinnie pomordowanych
 I kiedy tamtego niezapomnianego dnia
 Szkot Gregor Macka'y Brown poeta
 Też z kraju zniweczonej niezależności
 Żyjący na bakier z tradycją
 Nowoczesnej poezji na której
 Ja się nie wyznaję – a zatem kiedy
 Brown pod wieczór znalazł swój but
 Na plaży owinięty rdzą morskich
 Wodorostów i zwrócił go morzu aby
 Tańczył lub też płynął ku innym brzegom

Tamtego właśnie wieczoru
 Nad zydłem z kopytem stanął zegar
 Rozsypały się świeki i stęzał klej
 Jak postacie ze sztuki Witkacego
 O nas – nikomu już niepotrzebnych
 Szewcach z zatechłych warsztatów
 I zawałiła się też półka
 Z rzędem gotowych butów

Od tamtego dnia zwiędły mi palce
 U krzepkich jeszcze rąk
 I stojąc przy małym okienku
 zacząłem odmawiać szewską litanię
 Nie spuszczać wzroku z jasnego
 Portretu mojego najlepszego klienta
 Potem ktoś na zamazanej deszczem szybie
 Wskazującym palcem
 Napisał... AMEN

Z pewnością słyszał moją płaczącą
 Niemęską modlitwę
 Za piękną duszę
 Zmarłego

Stanisław Franczak

Życie kamienia

Ten
 kamień jest poetą
 choć milczy wymownie
 lecz
 gdy odwiedza go wiatr
 śpiewa ballady bez słów
 i płacze bezzawo
 całą noc i dzień
 ale
 gdy odwiedzi go deszcz
 śni o wielkiej podróży
 do kamiennej krainy

wiecznej poezji

Natalia Tkaczyk

* * *

sakury gałęzią stać się nie możesz i sposobu

nie znasz
 jak dziwnie beze mnie umierasz jakby
 tańczujesz
 tę słodką życiową nieznośność w rytmie
 rujnujesz
 i dziwisz się sobie jak osobliwie beze mnie
 umierasz

ty konasz w tańcu ty smutku z oczu nie
 mijasz
 ty zwiewasz piersiami śniegi Fudżijamy
 całujesz
 i hamujesz w sobie siebie niby kropkę
 torujesz
 o naga samotności jak ty osobliwie beze mnie
 umierasz

* * *

Zobacz, jak nas nie wpuszcza stobramność
 miast. –
 Nawet najmniejszej dziury w murze czy
 w grocie,
 czy w wychudłym ciele w październikowy
 post,
 w ranach zamarzłych niczym kora na błocie,
 i skrzydła cukrowych aniołków topnieją
 w ustach,
 i w gardle kamienie, i z nich buduje się most.

Zamknięto ci bramy jako dowód
 największych win.
 Bez prawa na siebie we dwoje, bez imion i bez
 płci
 czynić zabójstwo, miłość, niedoskonałość
 rymów,
 czekać dopóki na zamkach rozproszą się
 pieczęcie
 i ponad katedralnymi wieżami lwy skrzydlate
 będą śpiewać o zwycięstwie i nieprzekleństwie
 zim.

Jest wartość twoich niezeznań, co rodzi
 dreszcz.
 Jest kanon tego smutku, w jakim kamienie
 jęczały.
 Krew zmywa imiona z wewnętrznych ścianek
 żył
 tych, którzy przychodzili pod bramę kiedy
 ciemności nastały,
 zobaczyć jak będziemy całować mur oszaleni
 i do rana szczęśliwym strupem na nim za
 schniemy.

* * *

Adriatyka zawsze w Tobie. Adriatyka pronto.
 Twoja Adriatyka bella – więcej niż morze.
 Adriatyka raną akwamarynnie cienko-
 głosowo nęci w sobie homo amores.

Gorzki-amigos, istoto z ropy i ciała
 idziemy na dno – dwa wolne naboje.
 Nie trzeba nam było zostawiać nas na potem

jak strzał kontrolny w musony-pasaty-
 musony.
 Nie trzeba nam było niebu wyrwać ścięgna,
 powietrznoziemnie krążyć nad krzyżmem
 chłopca
 i tak nie modlić, aż dęba stawały chwile,
 i nie mieć takiego ciała, że aż palce drżały
 architektom.

A Adriatyka pronto, przepaść puttana,
 ciągnie cię w siebie od wewnątrz umiejętnie.
 Adriatyka bella zazdrosna zbyt wcześnie,
 Adriatyka gardłem, gorzkie-amore-mio.

Adriatyka w tobie płynie – akwedukty żyłne –
 Adriatyka chce twojego pragnienia
 samoucieczki.

Adriatyka gęstnieje w samotności
 i ja bez sposobności.
 Arividerci amigos-mio-arividerci.

Przekład z języka ukraińskiego:
 Kazimierz Burnat

Paweł Artomiuk

Jak to nazwać?

napijmy się wódki za zmarłą kulturę
 zagrała muzyka w powietrznych objęciach
 z liryzmem w kieszeni
 wypranym z czerwonych świateł
 na przejściu do nieba
 ty wiesz że mamy klucze
 do wszystkich klatek
 rozdajemy ludziom
 bładym jak ściany
 palimy jointy
 chmury się rozwarły
 bóg płynie z nami
 przestał chodzić
 do pracy

Azyl

jest takie miejsce
 do którego wchodzę
 kiedy pragnę zabijać

tam płacze

wypruwam modlitwy z żył
 lub leżę wpatrzony w sufit
 z podartą kartką u boku

a kiedy mam humor tańczę
 nad waszymi głowami
 martwymi co noc

mam takie miejsce
 zamknięte nawet dla Boga
 gdybym go nie miał
 pewnie bym się zabił